Dini kendine uydurmanın dayanılmaz vebali

Ankara'dan Mehmet Bey: "Türkiye darulharptir ve darülharpte rüşvet caizdir diyenler var. Bu iddialar gerçekçi midir?"

Dine uymakta gevşekliğimizi görmeyeceğiz ve dini kendimize uyduracağız.

Öyle mi?

İnanın insanı titreten iddialar bunlar.

Bu ötekinden daha vahim ve daha tehlikelidir. Gevşekliğimizin belki affı kabil olabilir; ama dini kendi heveslerimize uydurma çabalarının affı kabil midir? Yahudilikte Cumartesi yasakları vardır. Meselâ Cumartesi günü balık avlamak caiz değildir. Haris Yahudiler, deniz kenarına tuzaklar ve havuzlar kuruyorlar, balıklar havuzlarda takılıp kalınca Pazar günleri onları avlıyorlardı.

Böylece Cumartesi günü avlanmamış oluyorlardı. Müstakim din adamları kendilerini çok uyardılar. Ama onlar dinlememekle beraber, kendilerinin Cumartesi yasağını çiğnemediklerini, bunu böyle yapmanın caiz olduğunu iddia ettiler.

Gerisini Kur'ân'dan dinleyelim:

"Hani, (Tevrat ile amel edeceğinize dair) sizden sağlam bir söz almış, Tûr Dağı'nı da tepenize dikmiş ve "Sakınasınız diye, size verdiğimiz Kitab'ı sıkı tutun, onun içindekileri düşünün (gafil olmayın)" demiştik. Bundan sonra yine yüz çevirdiniz. Allah'ın bol nimeti ve merhameti olmasaydı, hüsrana düşerdiniz. İçinizden Cumartesi yasağını çiğneyenleri bilirsiniz. Biz onlara, "Aşağılık maymunlar olun" demiştik. Biz bunu, hem onu görenlere, hem de sonra geleceklere bir ibret ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlara da bir öğüt kıldık."1

RÜŞVET HARAMDIR

Bahsettiğiniz bu hükümlerin tamamı batıldır. Ve iddia sahiplerinin tamamını dünyada da, ahirette de mesul eder.

Ne Türkiye darülharptir! Ne darülharpte rüşvet caizdir! Her ikisi de külliyen yalandır, külliyen uydurmadır, korkunç bir kılıftır, fısktır, fücurdur, dalâlettir. Bir defa, Türkiye darülharp değildir; darül-İslâm'dır. Bunu anlamak için kulağı sağır olmayanın beş vakit minareleri dinlemesi kâfidir.

Diğer bir husus, rüşvet ganimet değildir. Rüşvet haramdır. Müslüman olsun olmasın, hiçbir memlekette rüşvet meşrû değil, yasal değildir. Her memlekette rüşvet gayr-i meşrû bir kazançtır. İslâmiyet'te ise rüşvet haramdır. Rüşvet tesbit edildiğinde İslâm Hukukuna göre de, diğer beşerî hukuklara göre de cezası vardır; tesbit edilmediğinde ise iş ahirete kalır. Hesabı Allah sorar.

MÜSLÜMAN MÜCADELE EDER, İSYAN ETMEZ!

İrfan Bey: "Gayr-i Müslim ya da laik kanunlarla idare edilen bir devlette yaşayan bir Müslüman'ın oranın yasalarına uyma zorunluluğu nedir? Meselâ vergi kanunlarına muhalefet edebilir mi? "Müslüman bulunduğu yerde fitne çıkarmaz." demek oranın kanunlarına tam itaat demek midir?"

Bir Müslüman, yaşadığı toprakların haram olmayan yasalarına uymakla mükelleftir. Haram olan yasalarına gelince, eğer demokratik kuralların işlediği bir memleket ise, iradesini ortaya koyar. Bunun için mücadele eder.

Eğer haramı emreden zalim bir yönetim altında yaşıyorsa, hayatî tehlike arz edinceye kadar yine mücadele eder. Vergi kanunları umumu ilgilendiren sosyal bir düzenlemedir. Bunu sosyal devlet kamu yararına toplar ve kamuya hizmette sarf eder. Adalet edip etmemekten devleti yönetenler sorumludur. Kişi kendi başına vergi kaçırıp, bununla adalet ettiğini iddia edemez. Eğer vergi toplamada devleti yönetenler adalet etmiyorsa bunu dünyada mahkemeler, ahirette Hak, Adil ve Hakim isimleri sahibi Cenâb-ı Hak sorgular.

Haramı emreden kanunlara itaat etmez. Ancak bunun için isyan da etmez. Çünkü isyan etmek fitne çıkarmak demektir. Fitneye cevaz yoktur. Müsbet hareket metoduyla meseleyi çözmeye çalışır.

Bediüzzaman Van'da Erek Dağı'nda talebelerine ders vermekle meşgul iken, hükümetin dinsiz bir eğilime girmesi üzerine şarkta ihtilâl ve isyan hareketleri baş gösteriyor. "Sizin nüfuzunuz kuvvetlidir, emrinizi bekliyoruz!

Din elden gidiyor!" diyerek yardım isteyen bir zatın mektubuna Bediüzzaman şöyle cevap veriyor: "Türk Milleti asırlardan beri İslâmiyet'e hizmet etmiş ve çok veliler yetiştirmiştir. Bunların torunlarına kılınç çekilmez, siz de çekmeyiniz;

teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Millet, irşad ve tenvir edilmelidir!”2

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 63, 64, 65, 66.

2- Tarihçe-i Hayat, s. 150.